

Hogy szólt egy férfi, egy gonosz:
Linácska, úgy látom, hogy nálad
A kisdoboz már nagydoboz.
Hogy veled maradt örökre
A nagydoboz.

(Kis élelclap Tulipán-kiadása, 1908. 20/a sz. 1908. október 4–11. 22–23.)

A szomorú pillangó

Sápadt arcát kifesti pirra,
Bágyadt szeménél két vonás,
Aszott mellére rá van írva
Halálos végű sorvadás.

Selymes ruhája rezgve zörren,
Sötét haján tollas kalap,
Mentében férfiak közt többen
Kacsintnak rá, ha elhalad.

Fonnyadt kezét keztyübe rejti,
Fülében gyémántkő ragyog,
Mint lepke éjjel körül-lejti
A lámpasort és andalog.

Sohase vig; arcán a bánat,
Az életundor ott tanyáz.
Férfi nem látta még vidámnak,
Pedig van ismerőse száz.

Egyik csak int, a másik csalja,
Durván beszél a harmadik,
Az utcák véne, fiatalja
Mínd jól tudja, hogy hol lakik.

A Faun, 1919. 23. sz.

Elkezdí este, végzi reggel,
Érzéketlen ölel, szeret,
Csókot megoszt oly emberekkel,
Akiknek pénzért a rabja lett.

Testét eladja, méla lelke
Panaszkodik, sir; hasztalan,
Ki önmagát bilincsbe verte,
Annak örökre vége van.

Végül kopott koporsó rejti,
Temetik a festett leányt
S a léha férfi elfelejti
A pillét, kit halálra szánt.

(Kis élelclap, 1902. 15. sz.)

Vallomás

NÉRISZ TOM

Hallgass meg engem, jó uram, gyónok, feltárom neked a legbűnösebb aszszony lelkét.

Lásd meg az ördögöt, aki megszállta porladó testemet, úzd ki belőlem s nyisd meg nékem az eget, a tisztaság, a fény magas csarnokát!

[...]

Rendeltetésem volt – szeretni. S megismertem ebben az életet.

A kéj paroxizmusában pedig megfeledkeztem rólad, megtagadtalak, nem ösmertelek s áldoztam a sátán oltárán, végtelen örömmel, kimondhatatlan boldogsággal!

[...]

Gyermek voltam, mikor szülőanyámat elvesztettem. Apám kolostorba vitt s tizenhat éves koromig ott neveltetett. Ott ismertem meg őt. Pater